

НАШ КАПЕЛАН У БРИТАНІЇ

**Військовий капелан із Переяслава Дмитро Волошин
зустрівся з послом України у Великій Британії
Валерієм Залужним**

Стор. 2

Скануйте мене!

**ЗАКУПОВУЄМО
ВЕЛИКУ РОГАТУ ХУДОБУ:**

**НА М'ЯСО ТА НА
ТРИМАННЯ**

ПРОВДИМО ОБМІН.

**ПРАЦЮЄМО ЦІЛОДОБОВО,
24/7! Лежачі. Дорізи.**

КОРОВИ

БИЧКИ

ТЕЛИЦІ

ТЕЛЯТА

ЛОШАТА

КОНИ

Viber - (096) 5897650

(073) 5897650

Іван Дмитрович

ДЕНЬ ЗА ДНЕМ

21 лютого

Хочу розповісти про особливий для мене випадок. Він спонукав уперше за увесь час великої війни задуматися про переїзд за кордон...

Ми з родиною пізно ввечері їхали машиною додому, з колонок грала якась музика (ніколи не слухаю пісні, вони завжди «на фоні»), і її перебило гучне повідомлення про те, що в Київській області оголошена повітряна тривога. Моя трирічна донька різко здригнулася і стала просити: «Мамочко, давай не будемо їхати назад у садочок». – «Чому ж туди їхати?» – запитала я. А вона: «Ховатися в укриття. Прилетить великий камінь і буде бабах, нас усіх уб'є».

І в цей момент чую з колонок: «Давай відміним всі плани / Візьмемо дві кави / Заправимо повний бак / І рвонемо кудись просто так / Де немає тривоги / Де прямі всі дороги / Де всі діти щасливі / Живуть у мирній країні...».

Не знаю чому, але я відразу уявила Німеччину, де багато прямих доріг – автобанів. Сиджу і думаю, що це, мабуть, знак. Але як поїхати за кордон, коли серцем і всією душею з Україною, коли не уявляєш себе на чужині? А з колонок далі: «Гори і поля / Це моя земля / Українка я / Сила то моя / Бачить вся земля / Що незламна я». І я щаслива чути ці слова, бо через пісню мені ніби всесвіт каже, що тут – Батьківщина!

Для мене Україна – дім! Але чи готова я буду поїхати на чужину заради спокою своєї дитини? Так! І я вперше це усвідомила саме в цей момент, а ще вперше дійсно зрозуміла всіх мам, яких війна змусила покинути рідні оселі...

Іванна ДАНИУК

Посол Валерій Залужний зустрівся з переяславським капеланом у Великій Британії

Експоловом ЗСУ а нині посол України у Великій Британії Валерій Залужний зустрівся з українськими військовими капеланами у Центрі капеланства британських Збройних сил 13 лютого. Там переймав досвід військовий капелан із Переяслава Дмитро Волошин.

Валерій Залужний повідомив у Facebook, що українські військові капелани приїхали у Британію, аби перейняти досвід, загартувати свою місію й повернутися до наших воїнів, які потребують духовної підтримки.

«Дивлячись у їхні очі, я бачив не просто військових священників. Я бачив людей, які

несуть світло туди, де панує темрява війни. Вони слухають, розраджують, допомагають витримати, залишитися людьми в нелюдських умовах», — зазначив Валерій Федорович.

«Дякую британським друзям, які відкрили двері своїх навчальних центрів і сердець для наших капеланів. Це більше, ніж підтримка. Це доказ того, що справжні цінності — віра, людяність, братерство — не мають кордонів. Ми сильні не тільки зброєю. Ми сильні духом. І цей дух — незламний», — резюмував Залужний.

Переяслав.City

ЗДОРОВ'Я

У закладах освіти Переяславщини запровадили карантин, але не скрізь

Переяславські заклади освіти, а також гімназії у селах міської та частково у сільських громадах закрили на тижневий карантин через зростання захворюваності на ГРВІ та грип.

Учні перейшли на дистанційну форму навчання з 18 лютого по 24 лютого. Заклади будуть закриті, але дитсадки працюють, повідомив начальник відділу освіти Переяславської міськради **Петро Ярмоленко**.

— Кількість хворих на ГРВІ та грип серед учнів закладів освіти стрімко зросла, порівняно з минулим тижнем. Станом на сьогодні (17 лютого — авт.) у ліцеях і гімназіях міста відсоток захворюваності вищий ніж у селах. Ми прийняли рішення закрити на карантин усі заклади, але без призупинення навчального процесу.

Найбільше хворих дітей в ліцеї ім. Івана Мазепи — 36%, у ліцеї імені Володимира Мономаха та Гайшинській гімназії — 30%, у гімназії № 2 — 29%, у решті міських закладів — у межах 18-20%. Дитячі садки працюють у штатному режимі, немає потреби їх закривати. Батьки, в основному, самі вирішують, приводити дитину в заклад чи ні. На початок

тижня хворіли 232 дошкільники. Найбільше у ДНЗ «Любавонька» — 127 із 350 та в ДНЗ «Берізка» — 40 із 240 вихованців.

Водночас і в мистецьких школах: музичній, художній та гуртках і студіях Будинку художньої творчості дітей та юнацтва також запровадили карантин поки що до наступного понеділка.

Ситуація з захворюваністю на ГРВІ та грип на початку тижня не була критичною в навчальних закладах Дівичківської і Ташанської громад. Із 17 лютого в Студениківській громаді на карантині одна гімназія — Переяславська.

— З 18 по 24 лютого закриваємо на карантин також Соснівську філію Студениківської гімназії та дитсадок «Малютко». Дошкільнята будуть цей тиждень відпочивати, а учні працюватимуть дистанційно, — сказала **Олеся Крамаренко**, начальниця відділу освіти Студениківської сільської ради.

На карантин із дистанційним навчанням пішли й учні Циблівського ліцею, де захворіли 50% учнів. У гімназіях і початковій школі Циблівської громади ситуація була стабільною.

Іванна ДАНИУК

По 200 тисяч на сім військових частин виділяє Переяславська громада

Виділення допомоги військовим частинам ЗСУ 18 лютого погодили на засіданні виконкому Переяславської міськради. Також озвучили рішення ще з кількох фінансових питань, зокрема, і про бюджет.

На початку засідання виконком заслухав короткий звіт про виконання бюджету Переяславської міської територіальної громади за 2024 рік. Доповідала начальниця фінансового управління Юлія Жарко.

З її слів, у 2024 році план власних надходжень у громаді перевищили на 104,53% (+14 млн 550 тис. 909,27 грн). Тобто до загального фонду бюджету міської громади надійшло 335 млн 832 тис. 908,84 грн (без трансфертів). А порівняно з фактичними надходженнями в 2023 році, у міському бюджеті було коштів більше на 25,6 млн грн.

Усі трансферти з державного бюджету надійшли в повному обсязі і використані за призначенням. Цілком профінансовано заробітну плату, всі заявки розпорядників бюджетних коштів, соціальні виплати.

Водночас бюджетні видатки загалом проведені в обсязі понад 471 млн грн — це 92,4% до планових річних призначень.

На засіданні виконкому заступниця міського голови /керуюча справами виконкому **Тетяна Гич** повідомила:

— До нас звернулися 7 військових частин, які просять нас про субвенцію.

Відповідно приймаємо дане рішення, схвалюємо для того, щоб все затвердити і перерахувати їм кошти загальною сумою 1 млн 400 тис грн.

Від членів виконкому прозвучало тільки одне запитання: «Чи всім однаково?»

Тобто це виходить по 200 тисяч гривень на кожен бойовий підрозділ.

Міський голова Вячеслав Саулко підтвердив, що так. Він наголосив на тому, що приймалося таке рішення колегіально.

— Так, ви розумієте, що виділити більше коштів у нас зараз можливості немає. Але ми раділи з головами фракцій, головами політичних сил, головами депутатських комісій і, враховуючи ситуацію, щоб нікому не відмовляти, вирішили виділити суму однакову всім, — сказав Саулко. Виконком рішення підтримав одногосно.

Опісля Тетяна Гич для Переяслав. City уточнила, що міськрада підтримує зв'язок з військовими частинами. Від них отримали листи, в яких вони просили для відповідних своїх витрат, які не розголошуються як конфіденційні, саме таку суму.

У лютому 2025 року на папір та канцтовари для потреб І відділу Бориспільського РТЦК та СП у відповідь на звернення керівника з бюджету міської громади виділяють 90,220 тис. грн.

Із 3 березня набуде чинності рішення виконкому про те, що в громаді будуть надаватися ще 15 нових адміністративних послуг, запровадження яких ініціюється Міністерством у справах ветеранів України.

Валентина БАТРАК

БАЗАР

На торгах подорожчала курятина, зелень продавали із контейнеру з рідкого скла

У Переяславі, 16 лютого, базарувалося зимовою погодою: мороз сягав семи градусів, а сніг щедро сипав із неба. Продавців вийшло небагато, та продукції не бракувало, а ціни залишилися майже без змін.

Сніг створює незручності продавцям та покупцям на традиційних торгах, але для дітей така погода приносить радість. З'являються нові можливості для активного відпочинку, наприклад, катання на санях і спеціальних тарілках. Їх сьогодні продавали по 120-180 гривень.

— Розповідаю, яка хороша і багатofункціональна річ! Молоді, дивіться. Зима, ви поїхали на шашлик. У вас є цілих 24 шампури. Куди ж стільки шашлику скласти? Береш фольгу, обмотуєш нею тарілку для катання на снігу, кладеш на фольгу шампури і подаєш на стіл, — жартує продавець.

М'ясо та сало. — Давайте скажу вам ціни на зерно! Тонна кукурудзи коштує вісім із половиною тисяч гривень. То які будуть ціни на свинину? Вона мала б коштувати по 200 гривень за кіло, а в нас — 160-180. Торги йдуть туго... Це якщо не матюкатися, — коментує продавець у м'ясному павільйоні.

— Серед телятини цікавляться обрізками з ніжок. Вони такі непогані. Зараз покупця нема, бо погода така..., — додає інша продавчиня.

Загалом у м'ясному павільйоні покупців вистачає, однак

продавці зазначають, що минулого тижня було трішки жвавіше.

Сало — 160-180 грн; підчеревина — 220-240 грн; лопатка — 160-180 грн; порібрини — 160-170 грн; свиняча голова — 50 грн; ніжки — 70 грн; телятина — 250-320 грн; домашня ковбаса — 400 грн.

Цього тижня подорожчала курятина. Тушки продавали по 145 гривень за кілограм (минулого тижня було 140), а крила — по 135 гривень (було 110-130).

Курятина коштувала так: тушка курки — 145 грн; гомілки — 140 грн; філе — 195-200 грн; крила — 135 грн; четвертина курки — 130-140 грн.

Молочні продукти та яйця. — Зараз іще рано, думаю, пізніше покупці посхо-

дяться. З наступного тижня починається Масляна, тому, можливо, торги пройдуть вдало, і люди активніше скуповуватимуться. У мене поки що погано купують, — зазначає продавчиня з молочних рядів.

Попри несприятливу для торгів погоду, близько 9:00 людей тут зібралось чимало. Покупці активно цікавилися продукцією.

— Людей трошки є. То набіжать, то знову менше. Сьогодні покупців немов більше, ніж минулого тижня, — поділилася інша продавчиня.

Ціни на молочну продукцію залишаються стабільними: молоко (1,5 л) — 45-50 грн; пряжене молоко (1,5 л) — 75 грн; сир знежирений (1 кг) — 120 грн; сир жирний — 120-170 грн; бринза — 200-250 грн; масло (1 кг) — 350-380 грн; сметана (1 л) — 130-170 грн; вершки (1 л) — 200-220 грн; яйця домашні (1 десяток) — 50-65 грн.

Овочі та фрукти. Продавців домашньої городи через морозну погоду майже не було видно. Більшість покупців зверталася до продавців «оптового», обираючи овочі та фрукти. Там на торги принесли багато яблук, мандаринів та хурми, які користувалися попитом.

Овочі коштували так: буряки — 26 грн; морква — 30 грн; цибуля — 19 грн; картопля — 50 грн; капуста — 46 грн; печериці — 78-95 грн; цвітна капуста — 105 грн; помідори — 100 грн.

Попри мороз, на «Даринку»

продавали зелень. Для того, аби вберегти овочі від холоду, продавчиня виготовила спеціальну конструкцію, яка зберігає тепло.

— Ми зробили таку конструкцію з рідкого скла та дерев'яних рейок. Усередині розташована свічка, яка підтримує плюсову температуру, щоб овочі не замерзли. Ідею підглянули в інтернеті — так само продають квіти взимку. Однак така конструкція виходить дорогою: рідке скло коштувало нам 600 гривень, а вся конструкція — 1000 гривень, — розповіла жінка.

Кріп, петрушка, цибуля і кінза — по 20 гривень за пучок, рукола — 30 гривень, а салат — 35 гривень за 100 грамів.

Ціни на фрукти такі: яблука — 25-37 грн; груші — 60-90 грн; ківі — 120-165 грн; апельсини — 58 грн; мандарини — 85 грн; лимони — 68 грн; хурма — 87 грн; банани — 53 грн; гранати — 70-100 грн; помело — 50-70 грн; виноград — 150 грн.

Риба. Біля рибних прилавків покупців та продавців вистачало. У продажу було багато живої, мороженої, сушеної та підготовленої до приготування риби. Щук не продавали через їхнерест та заборону, яка почалася вчора, 15 лютого, та діятиме до 31 березня. Ціни на рибу залишаються незмінними.

Риба коштувала так: ляц — 50 грн; густера — 45 грн; карасі — 80 грн; товстолоб — 80 грн; філе товстолоба — 200 грн; стейк товстолоба — 180 грн; короп — 150-180 грн; стейк коропа — 250 грн.

Валерія БОБРОВСЬКА

У неділю на «Даринку» продавали зелень навіть у мороз та сніг

ГЕРОЇ НАЗАВЖДИ

У Мазінках провела в останню дорогу сина-Героя Сергія Куксу його 91-річна мама

«Я мушу дочекатися, коли син повернеться додому», – сказала твердо тоді 90-річна мати захисника України Сергія Кукси. Рік тому їй принесли звістку, що воїн зник безвісти під час виконання службового обов'язку. А 11 лютого вона у рідному дворі в Мазінках зустріла тіло своєї дитини в домовині, накритій синьо-жовтим знаменом.

Уже четвертий синьо-жовтий прапор замайорів на старому кладовищі маленького села. Усього лиш десять днів тому ця ж дорога була заслана ялиновими гілочками та червоними гвоздиками. Нею повернувся додому на щиті земляк **Максим Захарченко**. А тепер напередодні місцеві жителі знову потурбувалися і уклали символічно вічнозелений останній шлях Воїна **Сергія Кукси**. Йому навічно 52 роки.

Жителі села, хто прийшов віддати останню шану Герою, кажуть, що ніколи його тут не бачили, не знали. Але це не має значення, бо він – наш Захисник, і завдяки йому на цій землі не панує ворог.

Батьки Сергія ще років тридцять п'ять тому переїхали з Києва і купили в Мазінках хату, розповіла староста села **Раїса Лещенко**. У них двоє дітей, донька живе у Фастові. Коли батьки переїхали в село, Сергій уже окремо жив і працював у Києві, останній час – на Дарницькому ринку. До батьків у гості приїжджав.

Він був одружений, мав дочку, але дружина після хвороби померла. А в 2016 році після хвороби помер і батько. Тоді Сергій уже воював проти російських окупантів в зоні АТО на сході України, ще з 2014 року. Мазінчанки, які добре знали Миколу Куксу, тепер дивляться на фото його сина і кажуть, що вони дуже-дуже схожі.

– Сергій у них – пізня дитина. Мама **Неля Григорівна Цапенко**, як то кажуть, у ньому душі не чула, – розповідає **Тетяна Лещенко**, соціальна працівниця. – Я ходжу до неї допомагати майже три роки, але Сергія не бачила. Він тоді

вже воював, не міг провідувати її. Але телефонував кожного дня. Казав: «Мамо, бережи себе». Спочатку вона і не знала, що він на фронті. Приховували це від неї, щоб не тривожилося, і вона думала, що він працює.

Уже потім син мамі зізнався. Вона

Прощання з Героєм Сергієм Куксою. Над домовиною – його 91-річна матір

розповідала, що він побіг у військкомат відразу, як почалася повномасштабна війна. Тільки через серйозне поранення його зразу не мобілізували, бо в нього були проблеми з ногою. То він пішов на війну добровольцем.

Цивільна дружина Сергія **Людмила** прийшла зі своєю донькою. Вона медсестра, виходжувала його після важкого

поранення в АТО, відтоді вони стали жити разом. І тепер вона турбується за здоров'я Нелі Григорівни: приїжджала, посилки їй надсилала. Вона дуже її підтримувала.

Неля Григорівна останній рік тільки тим і жила, щоб дочекатися сина додому. Весь час згадувала про нього, який він добрий, турботливий. Куди не гляне, все про нього: ту ялинку мені Серьожа купив, меблі якісь – це від Серьожи, і там Серьожа помагав, і те він зробив, – розповідає **Тетяна Лещенко**.

Староста села зауважує, що тіло воїна перебувало нібито в Одесі. До мами в село приїжджали брати матеріал для ДНК і провели аналіз. Коли результат підтвердив збіг, подзвонили і сповістили, що це її син. А потім принесли офіційне сповіщення про його загибель.

Сергій Миколайович Кукса народився 22 березня 1971 року. В офіційному сповіщенні вказано, що був призваний за мобілізацією та прийнятий на військову службу 8 березня 2022 року. Служив начальником клубу військової частини А7087.

Загинув 19 лютого 2024 року біля села Ласточкине Покровського району під Авдіївкою на Донеччині під час виконання службового обов'язку. Ця територія вже глибоко в тилу ворога.

Воїна **Сергія Куксу** відспівали чотирі священники в храмі села Мазінки і поховали з військовими почестями на місцевому кладовищі. У Героя залишилася старенька мама, дочка, цивільна дружина, сестра та племінниці.

– Ми знову стоїмо над своєю козацькою могилою і серцем усвідомлюємо, яку страшну ціну платимо за життя, за свободу, за надію нашої країни, – сказав у прощальній промові представник Добровольчого формування територіальної громади **Олександр Молоткін**. – Життя за життя – така вона, ця ціна. Тонка лінія на карті, яка відділяє нашу державу від країни-агресорки, складається з хлопців і дівчат, які своїми слабкими земними тілами бережуть усіх нас. Козаки повертаються на щиті... Цей шлях іноді не легкий і довгий. Але сьогодні наш Герой повернувся додому, і рідна земля прийме його у свої обійми. Востаннє він проїхав рідними вулицями, а односельці стояли на колінах, встеляючи шлях квітами. За цю рідну землю він стояв на смерть...

Валентина БАТРАК

ВШАНУВАННЯ

Меморіальні дошки Володимиру Міщенку і Павлу Рибалкіну відкрили у Переяславі

Віднині з меморіальних дошок на фасаді гімназії №2 дивитимуться на перехожих уже п'ять пар очей. 11 лютого там відкрили ще дві пам'ятні стели випускникам закладу, які загинули в російсько-українській війні, – **Володимиру Міщенку та Павлу Рибалкіну**.

Захід мав розпочатися о 9:00. Вночі на Київщині оголосили повітряну тривогу і до 8:30 відбою ще не було. Проте за 15 хвилин до початку тривоги скасували, тож узяти участь у церемонії відкриття пам'ятних стел Героям-землякам змогли і гімназисти.

– У наш час з'явився ще один вид гірких і болючих нагород, які, ніби орден, з'являються на кам'яних грудях гімназій і ліцеїв нашої громади. Це меморіальні дошки, які нагадують усім, яку ціну заплачено за те, аби наші діти могли творити майбутнє України, поки наші воїни його виборюють і захищають, – такими словами розпочала захід його ведуча **Влада Черненко**.

Знялі завісу і першими побачили меморіальні дошки з обличчями своїх рідних на них донька і дружина **Володимира Міщенка – Ірина і Тамара Миколаївна**, син і дружина **Павла Рибалкіна – Сергій та Наталія Василівна**.

Сержант ЗСУ **Володимир Миколайович Міщенко** народився у 1961 році у селі Лецьки, жив у Переяславі. Був учасником АТО – бойових дій на сході України у 2014–2015 роках. З початку війни був бійцем 137-го батальйону територіальної оборони. Після призову служив командиром стрілецького відділення. Володимир Міщенко загинув, прикриваючи своїх побратимів у бою, 27 липня 2022 року біля Соледачу Бахмутського району на Донеччині.

– **Володимир** був відкритою, щедрою, чуттєвою людиною, водночас непростю і особливою. Він був, як життя, а життя прожити – не поле перейти. Він не жив, а горів. Про таких людей не забувають, такі в пам'яті назавжди, – розповіла присутнім про свого чоловіка **Тамара Міщенко**. – Його головною рисою, безперечно, був патріотизм, бажання захищати свою сім'ю, своє місто, свою Україну. Тому, коли почалася повномасштабна війна і йому виповнилося 61 рік, він не залишився вдома. Він сказав: «У мене двоє внуків, я вдома сидіти не буду».

На війні **Володимир Міщенко** мав псевдо «Дед». Символічно, вважає дружина, і вдома він був дідом, і на війні батьком-наставником. Як розповідали побратими, він дуже допомагав молодим бійцям: виховував їх, навчав військового ремеслу, вчив виживати за будь-яких обставин.

– Дуже шкода, що він не встиг намілюватися, налюбуватися й награтися зі своїми онуками. Він розумів, що може не повернутися з поля бою. Та знав, що головне, аби усі діти та онуки нашої України жили під мирним, сонячним небом. Щоб це була цивілізована європейська держава.

Коли прийшла страшна хвилина, він, не задумуючись, віддав за них життя, прикриваючи відхід свого підрозділу... Вічна шана і вічна пам'ять моєму чоловікові і всім нашим воїнам, захисникам і захисницям, які віддали свої життя за державний

Меморіальні дошки Героям Володимиру Міщенку і Павлу Рибалкіну на фасаді гімназії №2

суверенітет і територіальну цілісність України. Вічна слава Героям, які й далі продовжують боронити кордони нашої Батьківщини, – сказала дружина Героя.

Володимир Міщенко був нагороджений відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції», посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Солдат **Павло Андрійович Рибалкін** народився 19 червня 1979 року в Переяславі. Пішов воювати добровольцем, не маючи за плечима ні найменшого військового досвіду, і мужньо захищав свою країну на передовій. Служив у десантно-штурмовій 79-й бригаді. 43-річний гранатометник загинув 23 жовтня 2022 року під час штурму поблизу Новомихайлівки на Донеччині.

– Паша був надзвичайно принциповим, чесним. Коли почалася війна, він сказав: «Я не можу сидіти вдома, у мене два сини. Як я можу залишатися осторонь?». Він не пробачив би собі, якби не пішов на війну. І навіть після кількох відмов у військкоматі Павло наполягав, що має йти воювати заради майбутнього своїх дітей і країни.

За освітою він був будівельником, але всьому навчався сам. Усього за життя досягав самотужки. Він завжди будував плани на майбутнє. Був веселим, дуже любив життя, дітей, – розповіла дружина **Наталія Рибалкіна**.

Павло Рибалкін посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Іванна ДАНИЮК

Від диригента хору до пивовара: Дмитро Дерій продовжує родинну справу пивоваріння

У Переяславі понад сто років тому, ще до жовтневого перевороту 1917 року, були свої броварні, які славилися виготовленням «баварського» та «чеського» пива. І ось у Циблях влітку 2024 року відкрилася приватна пивоварня «Гава». Головний технолог підприємства переяславець Дмитро Дерій (23 роки) розповів про власну справу.

— Як ви прийшли до своєї професії?

— Я пивовар уже в третьому поколінні. Мій прадідусь Дмитро по маминій лінії ще до революції 1917 року варив пиво в Переяславі. Мій дідусь Павло також варив пиво на різних пивоварнях України. Мій рідний дядько Ігор — власник броварні в Канаді.

Якось мій дідусь Павло, коли я навчався ще в школі, привів мене на пивоварню — провів екскурсію й показав варочний та бродильні цехи. Мене це зацікавило, але на той час я більше захоплювався музикою. Паралельно з навчанням у гімназії закінчив музичну школу по класу фортепіано. Потім навчався в Київській академії ім. Глієра на факультеті хоро-вого співу.

Одного разу дорогою на заняття до академії я проходив повз університет харчових технологій і в голову прийшла думка: а чому б мені не вступити сюди на навчання? І невдовзі я прийшов туди з документами. Це, мабуть, сталося десь на підсвідомості. Оті гени моїх пращурів підбурили мене до кардинальної зміни професії — від диригента хору до техно-лога пивоваріння.

Після закінчення Київського Національного університету харчових технологій я успішно пройшов курс на-вчання в Українській академії дистиляції.

— Із чого починали?

Невеличку домашню мініброварню мені придбав тато. І я за власним рецептом зварив своє перше пиво. Пригостив ним друзів, знайомих — усім сподобалося! Про принципи складання авторського пивного рецепта я довідався від родичів, звісно. Згадувалися й дідусеві розповіді, порада-ми ділився і дядько з Канади.

Згодом він же при переобладнанні свого виробництва надіслав мені пиво-варню, яку я до початку війни встановив у селі Пічане Золотоніського району. У моїх знайомих там було відповідне приміщення. На жаль, я своєчасно не по-турбувався про охорону свого мінізаводу, й одного разу застав там зірвані замки та порізане на металолом обладнання. Ось так закінчився мій перший досвід пивоваріння.

— Чому обрали Циблі?

— Свого часу мені пропонували роботу технологом на різних приватних бровар-нях столиці, але мені не хотілося їхати далеко від Переяслава. І коли запропо-нували побудувати броварню в Циблях, я погодився.

Дмитро розповів, що ще рік тому на

цьому місці були лише занедбані будівлі. Після ремонту приміщень привезли об-ладнання, розпочався його монтаж. Чоловік розповів, що змушував майстрів кілька разів міняти його розміщення:

— Одне діло, коли ти дивишся на схему розташування обладнання на папері, а інше — коли ти його бачиш уже на власні очі та розумієш, що так буде не зовсім зручно ходити по цеху, обслуговувати об-ладнання. Майже після кожної варки його потрібно вичистити та вимити.

Зі слів Дмитра, спочатку засновники та дирекція підприємства хотіли варити «важкий» алкоголь, зокрема, віскі.

— Але технологія виготовлення цього напою досить тривала. Віскі отримують

Для споживачів придумали таке гасло: «Злови свою Гаву!». Рекламну промоцію проводять під гаслами: «Варимо хмільне для релаксу без гамору та бешкету, щоб ти насолоджувався часом з собою та ловив гав». «Традиційний смак, від якого аж пір'я кучерявиться».

— Чи підходить місцева вода до при-готування пива?

— Будь-яку воду потрібно готувати до варіння того чи іншого ґатунку пива. Її потрібно очистити і довести до «нульо-вого» стану, а потім, залежно від сорту пива, додати до неї відповідну кількість мінералів, солей і лише потім відправляти на виготовлення напою.

— Яка нинішня потужність броварні?

— У нас однотонний варочник, тобто за один раз ми можемо зварити тонну пива. За зміну можна зробити дві-три варки. Але поки що робимо одну-дві.

— Скільки часу йде на виготовлення пива?

варки. Сорти вищої якості готові до лише через 30, а то і 40 днів.

— Які сорти пива варите?

— Зараз в асортименті пивоварні «Гава» є кілька сезонних і 5 постійних сортів пива. Три преміальні з них варяться з ви-користанням закордонного солоду, а два — на українській сировині. З преміальних це пшеничне пиво вайс, стаут і лагер. Інші два сорти це пиво класичний світлий лагер і сорт, який змінюється залежно від сезону — бланш або класичне пшеничне пиво. Всі сорти крафтові, тобто зварені за моїми рецептами. Продається у пабах та ресторанах Києва та області, є і в Переяславі.

— Чи не виникало бажання переїхати працювати до Канади?

— Мамин брат не один раз уже запро-шував мене приїхати до нього працювати на завод технологом. Але я дуже люблю Україну і тому хочу залишитися тут.

Чоловік розповів, що цього року за його рецептом дядько зварив пиво, й воно отримало перше місце серед крафтових пивних напоїв Канади. І це його дуже потішило.

— Сировину з яких країн ви використовуєте?

— Під час варки пива використовуємо американські дріжджі WLP, австрійські Lallemand та французькі Saflager™ від компанії Fermentis. Також використовуємо німецький солод Weyermann і Bestmalz.

Так, для різних стилів пива пивоварня обирає різний солод: Weyermann — в основному для легких сортів, зокрема лагерів, а на солоді Bestmalz варять пшеничні сорти, які виходять більш щільні й ароматні. Крім того, деякі сорти пива «Гава» варимо лише на українському солоді від «Оболонь» або «Славутич».

А ще ми практикуємо додавати до своїх напоїв не солоджену сировину, бо вона позитивно впливає на смак пива. Так, рис і кукурудза додають пиву питкості та наповненості смаку, а вівсяні пластівці — цікавий присмак і глибший смак.

— Яку кількість працівників залучено до виготовлення пива?

— Усе наше обладнання працює на електро- та пневмоклапанах, які забезпе-чують надійну та безперебійну автомати-зовану роботу. Вручну в нас відбувається лише розлив та очищення обладнання. До речі, останній процес — дуже важливий для виготовлення якісного та стабільного пива. Тож, крім мене, на заводі працює три особи.

— Як ви пережили блекаути?

— У нас є генератор, а також власники встановили сонячні панелі з батареями, то влітку ми можемо зовсім не використо-вувати електроенергію з електромережі.

Володимир НАБОК

Головний технолог «Гава» Дмитро Дерій

за допомогою дистиляції зброженого зер-нового сусла, а спирт мають витримати у дерев'яних бочках як мінімум три роки.

Це означає, що на перший прибуток можна розраховувати лише через кілька років. В сучасних реаліях це дуже до-вго. А підприємство має працювати й отримувати прибуток, бо інакше воно не розвиватиметься. Тому й вирішили розпочати саме з пива, і паралельно вести підготовку до встановлення лінії з виробництва віскі.

Торгову марку для пива — Гава чи GAVA — виробники обрали трішки з гумором.

— Після того, як пиво зварилося, воно перекачується в місткість для бродіння. Таких ємностей у нас кілька. Річ в тім, що для різних сортів пива потрібна різна температура бродіння. Лагерні сорти, які є основою асортименту «Гава», бродять за температури плюс 10–12°C. А пшеничні сорти, стаути й елі потребують темпе-ратури плюс 20°C.

Бродіння триває від семи до десяти днів. Потім іще 10 днів пиво має висто-ятися: чим довше пиво на відстої, тим якіснішим воно буде. Класичне пиво готове до вживання через 21 день після

КОНСУЛЬТАЦІЇ

Які податки буде платити ФОП у 2025 році: ЄСВ, єдиний податок та військовий збір

В Україні з 1 січня 2025 року зросли податки для ФОПів та змінилися пра-вила їх нарахування. «Спрощенців» зобов'язали платити єдиний соціальний внесок (ЄСВ) та військовий збір. Податки доведеться платити навіть у разі відсутності доходу. Скільки податків, зборів та платежів доведеться спла-чувати?

Як зростуть податки для підприємців?

Повертається обов'язкова сплата ЄСВ, яку з весни 2022 зробили добровільною. Сплата єдиного соціального внеску в Пенсійний фонд з січня вже не буде добровільною, навіть за відсутності фак-тичного доходу ЄСВ доведеться пере-рахувати державі. Тож про те, наскільки збільшаться податки для ФОПів і коли їх треба платити.

ФОПи на I групі

- єдиний податок 302,80 грн (обов'язкова сплата);
- ЄСВ 1760 грн (обов'язкова сплата);
- військовий збір 800 грн (обов'язкова сплата).

Щомісячне податкове навантаження для ФОПів на першій групі зростає на 2560 гривень. За квартал ця сума складе 7680 гривень, а щорічно — 30 720 гривень.

ФОПи на II групі

- єдиний податок 1600 грн (обов'язкова сплата);
- ЄСВ 1760 грн (обов'язкова сплата);
- військовий збір 800 грн (обов'язкова сплата).

Разом податки складуть 4160 грн на місяць, що майже втричі більше, ніж у 2024 році. У квартальному вимірі — 12 480 гривень, за рік — 49 920 грн.

ФОПи на III групі

єдиний податок — 5 або 3 відсотки плюс ПДВ від доходу (обов'язкова сплата);

- 1% військовий збір від доходу (обов'язкова сплата);
- 1760 грн ЄСВ (обов'язкова сплата).

Також знято мораторій на документальні планові перевірки для всіх ФОПів.

Якщо підприємець не хоче сплачувати внески чи звітувати, є два варіанти: закрити ФОП або перевести його на загальну систему оподаткування, де діє правило — за відсутності доходу сплата податків не здійснюється.

Ліміти, пільги та штрафи по сплаті військового збору

Фізичні особи-підприємці (ФОПи) на спрощеній системі оподаткування I, II та IV групи мають щомісячно сплачувати військовий збір авансом в розмірі 10% від мінімальної заробітної плати, що встановлена на 1 січня звітного року. Оскільки

ФОПи сплачують ВЗ із 1 січня 2025 року, то ця сума становитиме для них 800 грн.

Податкова автоматично нарахувати-ме військовий збір на двадцять число кожного місяця. Якщо ця дата припадає на вихідні, оплату потрібно здійснити до їх початку.

ФОПи на третій групі мають почати сплачувати ВЗ за підсумками першого кварталу 2025 року (до 20 квітня). Цей збір становитиме 1% від оборотних коштів. Військовий збір платитимуть і юридичні особи на третій групі спрощеної системи оподаткування.

За несвоєчасну або неповну сплату військового збору ФОПами I, II та IV групи (пізніше за 20 число місяця) накладається штраф у розмірі 50% від суми ВЗ, тобто з 1 січня нового року ця сума становитиме 400 гривень.

СПІВПРАЦЯ

У музеї Заповіту діє виставка дитячих ілюстрацій творів Шевченка та Петефі

14 лютого у Музеї Заповіту Т.Г.Шевченка урочисто відкрили виставку «Батьківщині» – це роботи лауреатів всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків, приуроченого до 210-ї річниці від дня народження Тараса Шевченка та 200-літнього ювілею видатного угорського поета Шандора Петефі. Організаторами є посольство Угорщини в Україні, Національна бібліотека України для дітей, Національна секція міжнародної ради з дитячої та юнацької книги (IAIBY) за підтримки Міністерства культури та стратегічних комунікацій України.

На відкритті виставки завітали представники угорської амбасад – дипломатка пані Єва Хеїзерне Хегедюш, пан Ігнац Надь. Від посольства Словаччини в Україні – дипломатка пані Драгомира Трновцова. Угорська дипломатка говорила українською, привезла ще одну дитячу роботу – портрет молодого Кобзаря:

– Вона надійшла до нас із запізненням, але картина талановита, – зазначила пані Єва Хеїзерне. – На підтримку конкурсу за сприяння посольства вийшла друком збірка творів цих поетів, ми даруємо її музею. Це є символом того, що наші народи, наші поети є дуже подібними у своїй

любві до рідного краю, в прагненні до свободи і достойного життя.

Також прибула генеральна директорка Національної бібліотеки України для дітей Алла Гордієнко:

– Переяслав – місце сакральне для України. Тут деякий час жив і творив співець волі України Тарас Шевченко. Є постаті, які «тримають небо» над своїми країнами і їхнім майбутнім.

В Угорщині така постать – поет Шандор Петефі, який віддав життя за свободу свого народу.

А Тарас «тримає» наше українське небо. Його слово, його твори, його очі і зараз боронять Україну від ворога. Адже саме з «Заповітом» наші воїни йдуть у бій, саме Шевченка під час війни почали зображувати в образі Захисника – в камуфляжі та зі зброєю.

Дуже рада, що

Науковиця музею Катерина Нагайко з портретом Шевченка

Висловлюю щирі подяку колективу інфекційного відділення Переяславської БЛІЛ –

завідувачці Ользі Рондзістій, лікарці Олені Томчук, медичній сестрі Марині Бутович та всім працівникам – за порятунок життя мого чоловіка

Луценка Олександра Івановича.

Ви – справжні ангели у білих халатах! Нехай ваші руки завжди лікують, серця – співчують, а душа знаходить сили навіть у найскладніші моменти.

Дякую вам за професіоналізм, небайдужість, турботу та відданість своїй справі. Бажаю здоров'я, терпіння і вдячних пацієнтів!

З повагою і шанобою, Личман Віра Петрівна

наша виставка вже пішла в мандри: спочатку вона прикрашала угорське посольство, потім нашу бібліотеку, тепер вона приїхала до Музею Заповіту Т.Г.Шевченка в Переяслав, а далі вирушить...

– До Будапешту, – продовжила пані Єва.

– Роботи неймовірно цікаві, можна сказати, гатунку професійного, це стосується насамперед стилізації та символіки, – сказала директорка дитячої художньої школи Ірина Кузьмицька. – Дитина завжди творить від душі, і навіть якісь недосконалості у її роботі насправді є плюсом, бо всі ці малюнки – відверті та щирі. І коли дивився на них, то є відчуття, що раніше не побачив у творах Шевченка того, що побачила ця дитина.

Природа нашої України надзвичайно прекрасна, але зараз дуже понівечена. І діти це прекрасно відчувають. Їхні краєвиди виконані у приглушених темних тонах, хоча пейзажі діти завжди малюють яскраві, з зеленими деревами, кольоровою веселкою, оранжевим сонцем.

Для гостей Вадим Ноздровський та Юрій Дебеляк виконали композицію «Угорський танець №5», Єлизавета та Антоній Лазоренки заспівали «Ой три шляхи широкі» під акомпанемент бандури.

Виставка дитячих робіт «Батьківщині» діятиме до 26 лютого.

ТАЛАНТИ

Художниця Ольга Покайніс: «Я не хочу малювати війну, впускаю у світ тільки красу»

Переяславка Ольга Покайніс заробляє на життя торгівлею: продає різноманітні тканини, нитки, стрічки, гудзики, мереживо. Але все ж справою її життя є образотворче мистецтво, про яке розповіла нашому виданню.

– Я народилася в місті Перм. Мій брат хворів на астму, тому потрібно було змінити клімат. Батьки місяць їздили по всій Україні, шукали місто, де буде і робота, і жити сподобається. Зрештою, обрали зелений затишний Переяслав. Сюди родина переїхала в 1986 році, коли відкрився завод «Точмаш».

Малювати я любила завжди, скільки себе пам'ятаю. Закінчила тут художню школу, а потім узагалі не брала до рук пензля років із двадцять. Мені завжди хотілося знайти таке застосування свого таланту, щоб робити те, що подобається, і за це отримувати гроші.

Відчуваю справжню ейфорію, коли люди обирають мої вироби і готові за них платити. Я вирішила вдосконалювати своє вміння малювати і два роки старанно цим займалася.

Але пізніше захотілося якоїсь творчості й поза малюванням. Шукала якимось кумі подарунок на день народження. Побачила в соцмережі, як робляться ароматичні свічки, і загорілася ідеєю. Купила все необхідне і зробила сама. Свічки сподобалися іменинниці, а мені – процес.

Потім я захопилася виготовленням гіпсових кашпо, на АліЕкспресі закуповувала матеріали. Мені й ці горщики подобалися, це окремий різновид творчої насолоди: вимішати, скласти, підібрати форму, правильні пропорції, оздобити. Бувало, свекор дзвонить: «Що робиш?» – «Пасочки ліплю!» – відповідала. Але така робота займала дуже багато часу, а вироби накопичувалися у квартирі. Захоплення не приносило грошей.

Тоді мені схотілося прикрас, і я накупила різних намистин із натурального каміння, наплела собі браслетиків, кольє. І зрозуміла, що це треба або продавати, або зупинитися. Словом, були різні захоплення, але вони не замінювали малювання.

– Як почали долучатися до виставкових проєктів?

– Я підписана в Інстаграмі на багатьох українських художників, бачила там інформацію про різні виставки. Мені дуже хотілося теж показати свої роботи, і в 2023 році я взяла участь у всеукраїнській

ботанічній виставці «Незламні квіти», у 2024 році – у міжнародній художній виставці «Step By Step». Там було заявлено понад 500 учасників. Після завершення виставки видали книгу з розповідями про фіналістів та їхні картини. Я теж потрапила до цього числа.

У 2024 році стала учасницею благодійної виставки «Об'єднані аквареллю» в Одесі. Кожен художник вносить донат на користь ЗСУ у розмірі від 30% до 200% вартості проданої картини. Кошти спрямовувалися на придбання спорядження для евакуації постраждалих військових, закупівлі дронів-камікадзе тощо. Я надзвичайно пишаюся тим, що мала можливість долучитися.

Це художньо-мистецькі проєкти, які презентують роботи і нових талановитих авторів, і досягнення знаних. Або це особливі сенси. На виставці «Об'єднані аквареллю» багато робіт представили художники з окупованих або зруйнованих територій – із Маріуполя, з Херсону тощо. Експозиція була розміщена в Музеї західного та східного мистецтва.

Або життєствердний задум виставки «Незламні квіти»: підбадьорити українців, показати, що попри війну люди продовжують творити, життя продовжується. І тематика робіт – ботанічне мистецтво, картини написані аквареллю, портрети і пейзажі не виставлялися.

– Ви створюєте тільки акварелі?

– Переважно, хоча іноді пишу й олією. Акварель вважається складною технікою, але мені вона найлегша.

– Чим є для Вас малювання?

– Не просто хобі. Це – антистрес, розрада, віддушина, особливо під час війни. Малюю, щоб не занурюватися в тугу та смуток, не накручувати ні себе, ні оточуючих.

Коли в лютому 2022 року почалися бойові дії, багато художників – пейзажистів, портретистів, мариністів – раптом почали малювати війну. І я дивилася тоді на їхні роботи і думала: а я ж теж можу якщо не відтворювати батальні сцени, то відображати відчуття, які породжує війна – і страх, і відчай, і гнів, і всупереч усьому цьому – надію, впевненість у перемозі. Але не хотілося.

Для мене це питання принципове,

дуже люблю малювати птахів. Завжди була до них байдужою, ніколи б і не подумала, що колись буду їх зображувати – голубів, горобців, синиць, півнів. Ми зазвичай не помічаємо їхньої краси і досконалості, а між тим, якщо придивитися, звичайний сіренький горобець має прекрасне забарвлення пір'я – різних відтінків сірого, бурого та коричневого, підібраних природою з бездоладним художнім смаком та витонченістю.

Я взагалі люблю собак, маю улюбленця породи кане-корсо. Коли я влітку гуляю з ним на лузі, то бачу дуже багато і класних птахів, і чудових краєвидів, запам'ятовую, малюю. Кожного дня, наступної години та ж сама місцевість виглядає інакше, просто треба вміти це помічати.

– Ви малюєте й пейзажі?

– Так. Але в пейзажах дуже люблю зображати човни. Таких річкових пейзажів маю багато. Вони уособлюють спокій, безтурботність – те, чого нам зараз так не вистачає.

– Як родина ставиться до Вашої творчості?

– У цілому підтримує. Мені в житті дуже повезло: моя свекруха – просто золота людина! Для неї те, що я малюю, чи горщики ліплю, чи намісто нанизую, взагалі ніколи не було проблемою. Вона завжди сприймала мене такою, якою я є, не намагалася «перевиховати», не критикувала, багато допомагала і з дітьми, і в домашніх справах. «Малюєш? Ок, я піду голубців накручу чи борщу наварю». Світлано Іванівно, я Вас обожнюю! І моєму чоловікові все одно, скільки котлет у холодильнику. Є – добре. Немає – значить, буде!

У нас є двоє діток – доня Даша та синок Тимур. Даша за характером прагматична, любить читати, може, буде письменницею, – сміється Ольга. – Син ліпить, у нього це любов з дитинства. Малювати – ні, а ліпить мало не з двох років. Але тільки драконів чи динозаврів. А я малюю кожен день, це мій спосіб життя, без творчості вже не можу. Цей світ повинен стати хоч трохи кращим, і з допомогою моїх картин теж.

Сторінку підготувала Олена КАЛІНОВИЧ

Ольга Покайніс тримає книгу зі своїми малюнками

філософське. З допомогою творчості я впускаю в світ прекрасне: те, що надихає, мотивує, чим хочеться милуватися, що дає натхнення та наснагу жити і творити. Зображую квіти, пейзажі, красу природи і всього живого, демонструю свої картини, і цим роблю світ кращим.

Я вважаю, що кожна людина повинна все прекрасне, що є в її душі, примножувати і поширювати – через пісні, музику, вірші, картини. Якби я малювала війну, то у світ я б випускала саме її і весь негатив, що з нею пов'язаний. А я цього не хочу.

Повертаючись до теми прекрасного:

Через 12 років після смерті патріота-переяславця Василя Мартиненка рідні видали збірку його творів

Він любив Україну, мову, історію, а ще – правду. Переяславець Василь Мартиненко писав вірші і мріяв видати свою книгу. Але зробити це за життя не вдалося. Його поетична збірка побачила світ лише тепер завдяки рідним. Про це розповів онук, керівник гурту «Драбадан» Андрій Корж.

Василь Мартиненко – лікар, патріот і поет

Школярем Андрій Корж на уроки української літератури, коли тема стосувалася творчості письменників рідного краю, приходив з маленькою збіркою поезій свого дідуса. Тоді це була імпровізована книжечка, яку для онука власноруч зробив переяславець Василь Мартиненко.

Тепер Андрій тримає в руках справжню книгу. 24 січня 2024 року Василю Мартиненку могло б виповнитися 85 років. Проте він відійшов у засвіти ще у 2012-му. У пам'ять про нього його родина – дружина, діти й онуки – збрала та видала книгу поезій Василя Григоровича.

«Чи міг ти, батьку, присвятивши життя просвітництву свого народу, скаліченого кількасотрічним поневоленням, передбачити, що вирішальне протистояння та зрештою війна, до яких ти закликав готуватися, почнуться трохи більше ніж за рік після твого відходу? Чи міг повірити, що Велика війна розкидає родину по різних

фронтах і навіть країнах?

І чи міг ти здогадуватися, що найменша твоя онучка, гуляючи з тобою ще маленькою мальовничими берегами Альти, слухаючи твої захоплюючі розповіді про рідний Переяслав, звитяжних пращурів і славне майбуття української нації, можливо, вже тоді задумала увічнити та поширити мудре дідусеве слово? Вона це зробила, батьку! Яка від твого 85-річчя!» – написав Олександр Мартиненко на своїй фб-сторінці з нагоди видання книги до ювілею батька Василя Мартиненка.

Василь Мартиненко народився 24 січня 1940 року в селі Старе, але у шкільному віці з родиною переїхав у Переяслав. Він навчався у середній школі №2, далі здобув освіту лікаря-терапевта і працював у Криму. Згодом багато років – у переяславській лікарні: спочатку був лікарем орметодичного кабінету, а потім завідувачем кабінету обліку та статистики, а ще в музеї.

Після виходу на пенсію, з 8 грудня 1994 року по 1 листопада 1998 року він працював наглядачем і тимчасово виконуючим обов'язки начальника цивільної оборони Переяслав-Хмельницького державного історико-культурного заповідника. Був також активним учасником «Просвіти».

Настанови

«на озброєння»

«Наслідуючи настанови дідуса, залишаємо читачам три слова на озброєння: Сміливість, Принциповість та Гідність», – написала в передмові коректорка книги Анастасія Мартиненко. Саме таким – сміливим, принциповим, людиною гідності – пам'ятає дідуса Андрій Корж.

– Він дуже любив Україну і українську культуру. Знав українську історію і пишався нею. Цінував і плевав українську мову, наполягав на правильності мовлення. Від нас завжди вимагав, щоб ми говорили українською. Наприклад, не «привет», а «привіт». «Боровся» з нашими «тіпа», «кароче» і т.д. Він не просто виправляв слова, а допомагав очистити мову від русизмів, зробити її милозвучною.

Вірші дідусь писав в основному патріотичні: про українську свідомість, Чорнобиль, злочини комуністичного режиму. Також були соціально-побутові вірші, про любов, байки і пісні. Один

із них, «Випускний», я планую включити в новий альбом гурту «Драбадан», – наголошує Андрій Корж.

Крім того, він завжди боровся за історичну правду, аргументував свою позицію фактами. Його дуже обурювали пам'ятники радянським діячам і «вчинкам» (йдеться про монумент на честь відзначення 300-річчя возз'єднання України з росією 1961 року) у центрі нашого міста. Він не дожив лише рік до знесення «Леніна». Шкода, бо цьому б точно порадив.

Вірші, пісні, байки

– Збірка «Василь Мартиненко. Поезії» вийшла друком під новий 2025 рік. Мій дядько Олександр, який зараз воює на Херсонщині, прийшов у відпустку, і вирішив це питання. На Різдво ми вже бачили якою буде книжка по відеозв'язку, – розповідає Андрій Корж.

– Поки що це 100 примірників. Ми хочемо, щоб книга потрапляла до тих, кому вона справді важлива: друзів дідуса, однодумців. Якщо буде попит, додрукуємо. Примірники обов'язково презентуємо в університетську бібліотеку, в гімназію №2, де він навчався, в центральну бібліотеку Переяславської громади, у музей тощо.

Василь Мартиненко, зауважує онук, хотів ще за життя видати книгу, але не склалося.

– Він вів зошити, переписував свої вірші. Я кілька років тому почав набирати їх на комп'ютері, але за браком часу всі вірші так і не оцифрував. Остаточним упорядкуванням уже займалася моя двоюрідна сестра – Марія Мартиненко.

У день народження свого дідуса Марія Мартиненко на особистій сторінці в соцмережі написала, що протягом останнього року займалася своїм дипломним проектом – упорядкуванням книги «Василь Мартиненко. Поезії».

«Основним орієнтиром під час укладання цієї збірки була автентичність. Я прагнула зберегти кожен дрібничку: оригінальні

назви віршів, написані рукою дідуса, присвяти, примітки, акценти. Видання доповнене фотографіями з сімейного архіву, QR-кодами, які дозволяють почути дідусів голос, газетними вирізками та спогадами рідних – усе це має на меті створити цілісний образ дідуса – українця, який жив щирою любов'ю до своєї родини, присвятив себе просвітництву та утвердженню національної ідентичності на теренах України.

Наші життєві лінії перетнулися лише на 9 років. Мої останні слова до дідуса були: «До зустрічі!», хоч я й розуміла, що шансів побачитися знову в нас мало. Дідуся забирав рак...».

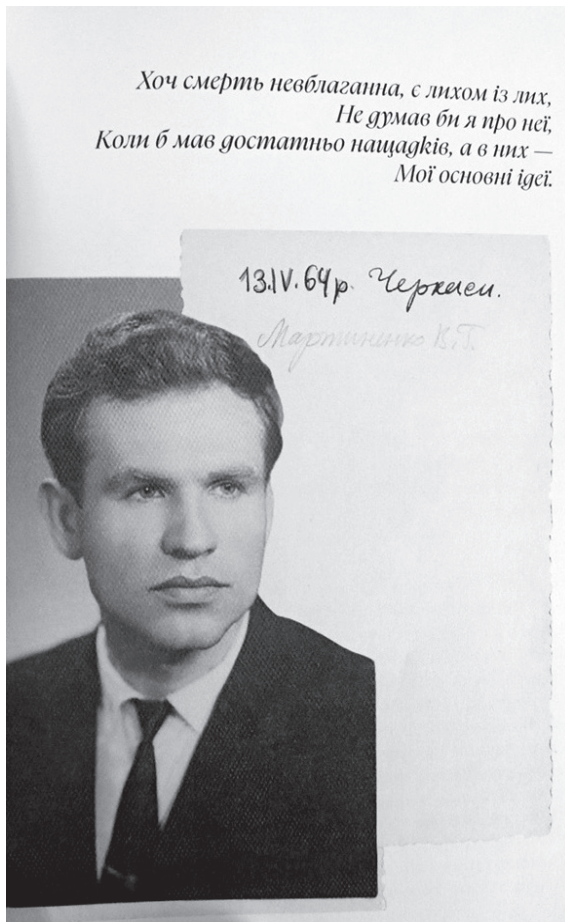
Олександр Мартиненко біля могили свого батька поета

Збірка містить передмову, два розділи, післямову і родинний фотоархів. Перед розділами є короткий зміст, у ньому назви поезій написані почерком самого Василя Мартиненка. Вірші в книжці розміщені за хронологією їх написання, починаючи з 1952 року.

Крім того, під деякими поезіями є QR-коди з написом: «Перейди за посиланням і рядки оживуть». Читач книги зможе почути голос Василя Григоровича та його виконання віршів.

– Це не просто книга. Це пам'ять, історія, частина нашої родини, – підсумував Андрій Корж. До збірки увійшли 55 поезій, з яких 4 пісні та 2 байки.

Іванна ДАНИЮК

Збірка з віршами Олександра Мартиненка

ПАПА І ПОПА

Не як хліб, а як батечко, ПАПА - Рідне слово не нам, а кацапам. Та холопів-хохлів теж багато, Що замінюють ним рідне ТАТО. Чи не схожість між ПАПА і ПОПА Так сподобалась нашим холопам? Тож і мислячи органом любим, Вони рідне штовхають до згуби.
23.04.2001 р.

ВИПУСКНИЙ ВЕЧІР (пісня)

А роки шкільні промайнули, мов сні. І от уже вечір у нас випускний. Схвилювані лица хлопців, дівчат. Приємні ліричні мотиви звучать. І радісно, й журно. Пригадую знов І перші уроки, і першу любов. На вечорі в школі перший танок... Не тихне у серці останній дзвінок. Хвилюються води Славути-Дніпра. Прикрасила обрій ранкова зоря. Гей, сонце ласкаве, нас зустрічай! Рожеве дитинство, навіки прощай...

Вставай нам на щастя, світанку ясний! Твої, Україно, ми дочки й сини. Тобі клянемося в ріднім краю Відстояти волю і мову свою!
1981 р.

ОСЕЛ ПЕРЕД ДЗЕРКАЛОМ (Байка)

Не шкодував Осел для «іншого осла» (що в дзеркалі) іронії і зла. Плювався. Лаявся. Кривлявся. Але й «суперник» не здавався. Так само все встигав робить. Не відставав ані на мить. Хто бачив це – вовки, щурі, коти – Від сміху надривали животи. І сонце, покотившись на край неба, Осла благало: Годі! Більш не треба... А той ще більше скаженів лишень. І раптом як рвонеться... Дзень-дзелень! Посипались на землю, на листочки, На впертого осла від дзеркала шматочки.

І хоч дурний Осел порізав морду, бік, Та крикнув радісно: – Ага! Злякався! Утік! Мораль: Щоб ти не був ослом,

І щоб дзеркал не бити марно, Перш, ніж паплюжити кого, Який ти сам – подумай гарно.
1968 р.

У ПЕРЕЯСЛАВІ

Я знову між вами. В лататтях Трубіж. І берег, де бігав колись босоніж. І верби. У шелесті ваших гілок Тут линули мрії до сонця, зірок. Тут перший захопаний погляд одвів. Пішов. Хоч до серця притиснуть хотів. Під подувом вітру схилилась лоза. З листочка скотилась росинка-сльоза. Уже відцвіли юні весни мої. Садки підросли, молоденькі гаї. А деякі верби – одні лиш пеньки. Попадали, зникли і мрії-зірки. Та молодість ще не зів'яла. Буя. Маленьким сином захоплююсь я.

Тут знов у чарівному шелесті віт Летітимуть мрії в незвіданий світ.
серпень 1968 р.

ПЕРЕЯСЛАВЕ, РІДНИЙ МІЙ (пісня)

Куполами, що видні далеко, Чи вогнями – аж небо ясне – У нічну прохолоду чи в спеку Ще здала привітаєш мене.
Приспів:

Ти в душі моїй, Місто юних мрій, Наймилющий у цілому світі Переяславе, рідний мій!

По шосе та провулку вузькому, Що в садочках і квітах притих, Я пройду до рідного дому Й припаду там до вуст дорогих.
Приспів:

Розділяє нас темна, байдужа, Нескінченна завіса нічна. Ну коли ж ми зустрінемось, друже? Солов'ями співа вже весна...

Приспів.

1968 р. Крим.

МЕДИЦИНА

У лікарні приймає ще один стоматолог

У консультативно-діагностичній поліклініці Переяславської багатопрофільної лікарні інтенсивного лікування розпочав прийом лікар-стоматолог Дмитро Віталійович Шинкаренко.

Про це для жителів Переяславської та сільських громад повідомляють у Переяславській БЛІЛ.

Місце прийому: консультативно-діагностична поліклініка, 1-й поверх, кабінет №2.

Послуги, які надає лікар:

- Лікування карієсу та його ускладнень.
- Ендодонтичне лікування (лікування кореневих каналів).
- Естетична реставрація передніх та бокових зубів.
- Інші стоматологічні послуги.

Режим прийому: в порядку «живої черги».

Прийом пацієнтів здійснюватиметься з направленням від сімейного лікаря та згідно з тарифами на стоматологічні послуги у Переяславській БЛІЛ.

ЦІНИ

Подорожчав проїзд на маршрутках до Києва

Вартість проїзду на маршруті «Переяслав – Київ» зросла відразу на 30 гривень і становить 150 грн із 11 лютого. Директор компанії «Авто Пас Лайн» Олександр Пасічник пояснив, що останнє підвищення тарифів було 1 квітня 2023 року. Відтоді витрати на перевезення значно зросли, що змусило перевізника переглянути ціни.

Вартість проїзду зросла однаково у всіх перевізників, чий маршрути відправляються як до станції «Позняки», так і до «Чернігівської» та «Харківської». Для студентів збереглася пільга, за наявності студентського квитка проїзд коштує 140 гривень

Графік відправлень маршрутних перевезень

«Переяслав-станція метро Позняки»

- 3 Переяслава до Києва – перше відправлення о 5:05, останнє – о 19:30;
- 3 Києва до Переяслава – перше відправлення о 7:10, останнє – о 22:00.

«Переяслав-станція метро Чернігівська»

- 3 Переяслава до Києва – перше відправлення о 5:30, останнє – о 18:00;
- 3 Києва до Переяслава – перше відправлення о 7:30, останнє – о 20:00.

«Переяслав-станція метро Харківська»

- 3 Переяслава до Києва – перше відправлення о 5:30, останнє – о 18:15;
- 3 Києва до Переяслава – перше відправлення о 7:20, останнє – о 20:50.

ФУТЗАЛ

Визначився одноосібний лідер після п'ятого туру

Матчі п'ятого туру першості Переяславщини з футзалу відбулися 16 лютого у спортивному залі Університету Григорія Сковороди в Переяславі. У цих поєдинках визначився одноосібний лідер – команда Вовчків-2, яка продовжує демонструвати впевнену гру.

«Вовчків-2» перемагає «Boss»

Розпочали ігровий день команди, які за очками ділили першу сходинку в турнірній таблиці – «Вовчків-2» та «Boss». Після впертої боротьби на перерву команди пішли з мінімальним рахунком 1:0 на користь «Вовчкова-2». У другому таймі ця команда ще двічі розписалася у воротах суперника.

Натомість команда «Boss» зуміла забити лише один м'яч у відповідь за чотири хвилини до завершення матчу. Фінальна сирена зафіксувала перемогу «Вовчкова-2» з рахунком 3:1.

Нічия між «Матадор-Університет» та «Вовчковом»

У другому матчі зустрілися сусіди по турнірній таблиці – команда «Матадор-Університет», яка посідає шосту сходинку, та команда з «Вовчкова», яка розташувалася на п'ятій.

На другій хвилині гри університетська дружина після розіграшу кутового відкрила рахунок у матчі – 1:0. До середини першого тайму «Вовчків» двічі відзначився та вийшов вперед – 2:1. Господарі майданчика після двох чудово розіграних комбінацій не лише зрівняли рахунок, а й вийшли вперед – 3:2. Проте до кінця

тайму гості зуміли зрівняти рахунок. На перерву команди пішли з рахунком 3:3.

Після перерви команди почергово виходили вперед, але не змогли втримати перевагу. Фінальний рахунок 5:5 не змінив розташування команд у турнірній таблиці. Однак нічия принесла моральне задоволення університетській команді, яка до цього мала у своєму активі лише одну нічию та технічну перемогу через неявку суперника.

«Гайшин» розгромив «Juk Store»

У матчі між командами «Гайшина» та «Juk Store» перший тайм виявився напруженим. Команди не поступалися одна одній та намагалися відразу ж відігравати пропущені м'ячі. Нічия після першого тайму – 3:3 – виглядала закономірним результатом.

У другому таймі гайшинці збільшили тиск на ворота суперників і за перші чо-

тири хвилини тричі поспіль відзначилися у воротах «Juk Store». Суперники не змогли протистояти атакам гайшинців. До кінця гри воротар «Juk Store» ще тричі діставав м'яч із сітки своїх воріт. Фінальний рахунок – 9:3 на користь команди з Гайшина.

Бурти здобули першу перемогу

Остання гра туру відбулася між командами, які посідають нижні рядки турнірної таблиці – «Ратибор» приймав «Бурти». Обидві команди до цього не знали радості перемоги в цьогорічних змаганнях, тому були налаштовані на боротьбу. Проте бойовим виявився лише перший тайм, який завершився з рахунком 1:1. У другому таймі «Бурти» ще чотири рази відзначилися у воротах «Ратибора» й святкували перемогу з рахунком 5:1.

Володимир НАБОК

Курси валют на 19.02.2025	Офіційний курс НБУ	Ощадбанк	Креді Агріколь Банк	Приватбанк	ПУМБ	Укргазбанк	купівля
грн за \$100	4157,05	4135,00 4190,00	4145,00 4195,00	4130,00 4190,00	4150,00 4210,00	4150,00 4185,00	
грн за € 100	4346,61	4295,00 4395,00	4330,00 4385,00	4290,00 4390,00	4330,00 4400,00	4340,00 4390,00	продаж

ОГОЛОШЕННЯ, РЕКЛАМА

Втрачений диплом магістра КХ №45496930, виданий Переяслав-Хмельницьким державним педагогічним університетом імені Григорія Сковороди 30 червня 2013 року на ім'я Івукової Анни Сергіївни, вважати НЕДІЙСНИМ.

ПОСЛУГИ РЕАБІЛІТОЛОГА.
Відновлення після інсульту.
Тел.: 098 346 57 11 Ростислав

НЕСПРИЯТЛИВИЙ ДЕНЬ НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ – 22 ЛЮТОГО

Втрачений атестат про повну загальну середню освіту №926008, виданий ЗОШ І-ІІІ ст. №5 15 червня 1991 р. на ім'я Легкун Людмили Броніславівни, вважати ЗАГУБЛЕНИМ.

ПРОДАМ приватизовану земельну ділянку 10 сотих у мікрорайоні Підварки.
Тел.: 095-725-96-13

ПРОДАМ ДРОВА (сосна, акація, дуб).
Прийнятні ціни, є доставка.
098 526 02 44,
093 303 34 02

Розбирання старих будівель, печей. Вивіз непотребу, сміття. Чистка сажі, надвірних туалетів, каналізації. Копання ям, траншей, вкопування кілець. Доставка, монтаж.
Тел.: 095 498 74 14, Володимир

ГОРОСКОП НА 24 ЛЮТОГО – 2 БЕРЕЗНЯ

ОВНИ, не квапте події – відповіді прийдуть самі. Це період рефлексії, усвідомлення помилок та мудрого аналізу прожитого. Порада: довіряйте внутрішньому голосу, він підкаже правильний напрям.

ТІЛЬЦІ, можливі несподіванки у сфері дружби та колективних проєктів. Ви можете тежестити людей, які змінять вашу долю, або вирішити важливе питання, пов'язане з вашою роллю у суспільстві.

БЛИЗНЮКИ, продуктивний час для творчої діяльності, завершення давніх процесів. Вас можуть помітити, запросити до співпраці чи запропонувати щось несподіване. Однак важливо не загубитися в ілюзіях та не брати на себе надто багато.

РАКИ, довіряйте знакам долі, але не забувайте перевіряти реальність! Порада: якщо відчуваєте внутрішній поклик, стежте за ним – це шлях до зростання.

ЛЕВИ, у фінансах можливі несподівані витрати, тому тримайте бюджет під контролем. Повня у вашому знаку може створити ілюзію легкого заробітку. У особистих стосунках будьте готові до романтичних сюрпризів.

ДІВИ, будьте уважними до слів та вчинків оточення. А також усвідомлено споживайте інформацію – не вірте всьому поспіль. Обставини підштовхують вас до завершення певних циклів, виникає потреба розставити крапки над «і».

ТЕРЕЗИ, тиждень вимагає глибокого занурення у фундаментальні поняття, питання моралі та традицій. Ви відчуєте тонкі енергії, розкриєте інтуїцію та підвищите своє духовне сприйняття.

СКОРПІОНИ, якщо давно хотіли зайнятися чимось душевним, улюбленим хобі – ідеальний момент. У коханні все неоднозначно – можливі несподівані повороти. А через це може виникнути почуття розгубленості, втрата напрямку, бажання втекти від реальності.

СТРІЛЬЦІ, можливе повернення інтересу до минулих проєктів, роботи, взаємних, пов'язаних із навчанням, філософією та духовними пошуками. Важливо дослухатися до свого внутрішнього голосу, проводити енергетичне чищення, відпускати непотрібне.

КОЗЕРОГИ, комунікація, робота з інформацією та оформлення документів виходять на перший план. Фінансова тема також активна. Слова стають зброєю – можна як надихнути, і образити.

ВОДОЛІЇ, у вашому житті можуть з'явитись нові тенденції, пов'язані з неявними, тіншовими процесами – криптовалюти, інтриги на роботі, приховані махінації.

РИБИ, будьте уважними до знаків долі! Вас можуть очікувати події, пов'язані з близькими, минулим, дитинством. Порада: стежте за снами, записуйте ідеї – у цей період свідомість відкрита для важливої інформації.

ПОГОДА В ПЕРЕЯСЛАВІ НА НАЙБЛИЖЧІ ДНІ

СУБОТА, 22 лютого
вдень -4°C, вночі -10°C.
Мінлива хмарність. Без опадів.
Вітер північно-східний – 3,1 м/с.

НЕДІЛЯ, 23 лютого
вдень -3°C, вночі -11°C.
Ясно. Без опадів.
Вітер північний – 3,7 м/с.

ПОНЕДІЛОК, 24 лютого
вдень -1°C, вночі -9°C.
Мінлива хмарність. Без опадів.
Вітер північно-західний – 3,1 м/с.

ВІТОРОК, 25 лютого
вдень +4°C, вночі -5°C.
Хмарно. Без опадів.
Вітер південний – 3,6 м/с.

СЕРЕДА, 26 лютого
вдень +6°C, вночі 0°C.
Хмарно. Без опадів.
Вітер південний – 4,1 м/с.

ЧЕТВЕР, 27 лютого
вдень +5°C, вночі +1°C.
Хмарно. Без опадів.
Вітер західний – 4,1 м/с.

П'ЯТНИЦЯ, 28 лютого
вдень +5°C, вночі 0°C.
Хмарно. Без опадів.
Вітер північно-західний – 4,0 м/с.

<https://ua.sinoptik.ua/>

Вісник Вільного
<https://www.vpn.ua/the-astrologer>

КУПЛЮ ВРХ на постійній основі
КОРІВ, БИКІВ, ТЕЛИЦЬ, КОНЕЙ.
Тільні ТЕЛИЦІ та дійні КОРОВИ
на тримання. Також займаюся
ПЕРЕВЕЗЕННЯМ.
098 40 28 886, Олександр

ПП ДОРОГО ЗАКУПОВУЄ ВРХ:
корови, телята.
Дорізи цілодобово.
Тел.: 093 216 40 42,
063 476 66 76

КУПЛЮ КОРОВИ, КОНІ, МОЛОДНЯК
на м'ясо та на утримання.
Тел.: 093-001-29-69,
067-410-54-71

ПРОДАМ
арматуру, квадрат, круг, кутник, полосу,
лист, лист оцинкований, трубу,
трубу профільну, швелер, дріт,
сітку будівельну, профнастил, завіси,
згони, електроди, ковані елементи.
Адреса: м. Переяслав, вул. Шкільна, 23.
Тел.: 063-377-02-02, 066-377-02-02, 096-377-02-02

СКУПОВУЄМО ВРХ:
- КОРОВИ (45-50 грн/кг),
- КОНІ (35-40 грн/кг),
- БИКИ (70-75 грн/кг),
- ТЕЛИЦІ (65-68 грн/кг),
ЛЕЖАЧІ ТА НА ДОРІЗУВАННЯ.
Тел.: 098 631 03 93, Володимир

ЗАКУПОВУЄМО
ХУДОБУ
Тел.: 067 776 95 94
коні, бики, телиці,
телята.
Беремо
лежачі.

МЕТАЛОПЛАСТИКОВІ
ВІКНА

067-445-10-36
066-620-44-19
067-775-14-07

• ДВЕРІ
• БАЛКОННІ
КОНСТРУКЦІЇ
• ЖАЛЮЗІ
• ЗАХИСНІ РОЛЕТИ

Монтаж-демонтаж. Ціни від виробника

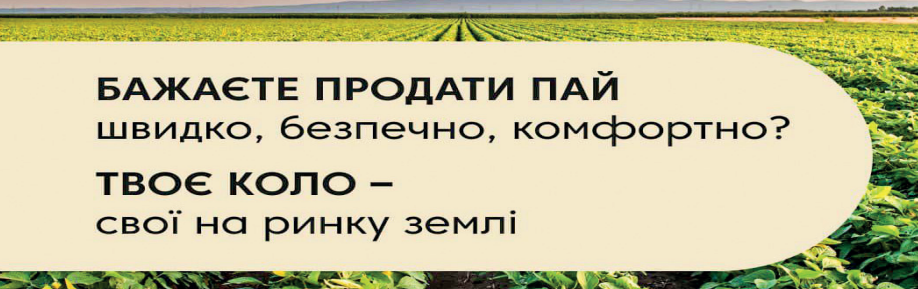
ЗАКУПОВУЄМО ВРХ
молодняк, проблемні,
лежачі, будь-які випадки.
Перевезення,
виїзд цілодобово.
Тел.: 096-229-27-05, 067-913-14-05

ТВОЄ КОЛО
земельна інвестиція

+38 067 260 70 02
tvoekolo.com.ua

БАЖАЄТЕ ПРОДАТИ ПАЙ
швидко, безпечно, комфортно?
ТВОЄ КОЛО –
свої на ринку землі

ТОВ «Агрошляхбуд» запрошує на роботу
• МАШІНІСТА БУЛЬДОЗЕРА,
• МАШІНІСТА НАВАНТАЖУВАЧА.
5-денний робочий день з 8:00 до 17:00.
Заробітна плата дозовірна.
Тел.: 050 332 23 60
м. Переяслав, вул. Богдана Хмельницького, 231

МІСТО

Працівники ВУКГ прибирають береги річки Альта

На річці Альті працівники ВУКГ 13 лютого розчищали прибережну зону. Які саме роботи проводилися Переяслав.City запитав у начальника Переяславського ВУКГ Віктора Коркача.

– Працівники господарства на берегах річки Альти розчищали суху рослинність та косили очерет. Крім того, прибирали сміття: різні пляшки і ганчірки. Такого непотребу назбирали 6 великих чорних смітєвих пакетів.

Віктор Коркач додав, що на роботах з благоустрою сьогодні були задіяні чотири людини. Завтра прибирання планують продовжити.
– Почали розчищати територію від мосту біля ТЦ «Магніт», завтра упорядкуємо прибережну зону Альти біля містка поруч із центральним стадіоном і будемо рухатися

до вулиці Шкільної.

Далі, від вулиці Шкільної уздовж вулиці Набережної, роботи з упорядкування берегів річки поки що не заплановані.

– Сьогодні ми закінчили розчищати сквер, завтра будемо прибирати чагарники на території неподалік хлібзаводу.

Іванна ДАНИЮК